

X. TANULMÁNY

SZELLEMI ÉS EMBERI TERMÉSZETEK KÜLÖNÁLLÓAK ÉS KÜLÖNBÖZŐEK

SZOKÁSOS FÉLREÉRTÉSEK – A FÖLDI, VAGYIS EMBERI TERMÉSZET, ÉS A MENNYEI, VAGYIS A SZELLEMI TERMÉSZET – A FÖLDI DICSŐSÉG ÉS A MENNYEI DICSŐSÉG – A SZELLEMI LÉNYEKRE VONATKOZÓ BIBLIAI BIZONYSÁGOK – HALANDÓSÁG ÉS HALHATATLANSÁG – A HALANDÓ LÉNYEKNEK LEHET-E ÖRÖK ÉLETÜK? – AZ IGAZSÁG SZEREPE A KEGY GYAKORLÁSÁBAN – EGY FELTÉTELEZETT ELV MEGVIZSGÁLÁSA – VÁLTOZATOSSÁG A TÖKÉLETESSÉGBEN – ISTENNEK SZUVERÉN JOGAI – ISTEN KIELÉGÍTŐEN GONDOSKODIK AZ EMBERRŐL – KRISZTUS TESTÉNEK KIVÁLASZTÁSA – HOGYAN VALÓSUL MEG A TERMÉSZETBEN VALÓ ÁTVÁLTOZÁSUK

A keresztyének általában azt feltételezték, hogy senki sem üdvözülni azokon kívül, akik szellemi természetre jutnak, *mert* nem látják, hogy Isten terve az emberiséggel többnyire az, hogy helyreállítsa őket a kezdeti állapotra – az Édenben elveszített emberi tökéletességre, – és hogy a keresztyén Egyház, kivételt képezve ezen általános terv alól, átváltozik emberiről szellemi természetre. Azonban a Szentírás, míg a föld minden nemzetségének az élet, az áldás és a helyreállítás ígéreteit nyújtja, addig csak az Evangéliumi korszak alatt kiválasztott Egyháznak kínálja és ígéri a szellemi természetre való átváltozást, és egyetlen passzus sem található, amely mások felől ilyen reményt táplálna.

Ha az emberi tömegek megszabadulnak a lealacsonyodástól, a gyengeségtől, fájdalomtól, nyomortól és a bűnből fakadó haláltól, és ha helyreállítatnak a bukás előtti, emberi tökéletességre, akkor éppen olyan valóságosan és teljesen megszabadítatnak abból a bukásból, mint azok, akik az Evangéliumi korszak különleges, „mennyei elhívása” alapján az „isteni természet részeseivé” válnak.

Egy tökéletes ember mibenlétének helyes megértése híján, a halandó és halhatatlan kifejezések félreértése, valamint az igazságosságról alkotott, téves eszmék, együtt hozzájárultak ehhez a tévedéshez, és elködösítettek sok, egyébként könnyen érthető, bibliai *kijelentést*. Általános az a nézet, bár nem támasztja alá egy bibliai szövegrész sem, hogy soha sem létezett tökéletes ember a földön; hogy a földön lévő emberről mindössze annyi látszik, hogy csak részben fejlődött, és ahhoz, hogy elérje a tökéletességet, szellemivé kell váljon. Ez a nézet zűrzavart okoz a bibliai *kijelentések* között ahelyett, hogy egy olyan *szép* összhangot teremtené, amit az „igazság igéjének helyes fejtegetése/*hasogatása* – K.” eredményez.

A Szentírás azt tanítja, hogy csak két tökéletes ember létezett – Ádám és Jézus. Ádám Isten képére volt teremtvé, vagyis hasonló értelmi képességekkel, ami a gondolkodást, emlékeztetést, mérlegelést és akaratot illeti, valamint az igazságosság, a jóakarat, és a szeretet erkölcsi vonásaival. *Mint* „földből való, földi”, egy szellemi lény földi képe volt, hasonló tulajdonságokkal felruházva, habár fokban, hatáskörben és kiterjedésben szerfelett különbözik. Az ember oly mértékben képe Istennek, hogy Isten azt mondhatja még éppen a bukott embernek is, hogy „Jöjjetek, szálljunk vitába!” /Ésa. 1: 18 MBT/

Miképpen Jehova minden dolog felett uralkodik, úgy az ember is minden földi dolog fölötti uralkodónak teremtetett – A mi képünkre és hasonlatosságunkra uralkodjon a barmokon, madarakon, halakon, stb. (1 Mózes 1: 26) Mózes elmondja (1. Mózes 1: 31), hogy Isten az embert, akit **teremtett** – nem csak elkezdte a teremtését, hanem be is fejezte – „**igen jónak**” vagyis tökéletesnek találta; mert Isten szemében semmi sem **igen jó**, ami nem tökéletes, az Ő értelmes teremtményeinél.

A 8. Zsoltár 5-8 versei kifejezik az ember tökéletességét, amelyre teremtetett: /Káldi – f.m./ „Kevéssel tetted őt kisebbé az angyaloknál, dicsőséggel és tisztelettel koronáztad meg, és kezéd alkotásai fölé állítottad őt; mindent lábai alá vetettél, a juhokat és ökröket mind, azon fölül a mezei vadakat is, az égi madarakat és a tenger halait.” Azt sugallták némelyek, akik a

Bibliát összhangba akarják hozni az evolúció elméletével, hogy a „kevéssel” kifejezés a Zsidók 2: 7.-ben úgy érthető, hogy kevés **időre** kisebb, és nem kevés **fokkal** kisebb, mint az angyalok. Mégis, nincs sem felhatalmazás, sem ok, az ilyen értelmezésre. Ez egy idézet a Zsoltár 8: 5-ből, és egy kritikus összehasonlítása a héber és görög szövegeknek nem hagy kétséget a jelentését illetően. A világosan kifejtett gondolat az, hogy kevés fokkal kisebb az angyaloknál.

A zsoltárban Dávid az eredeti állapotában lévő emberre utal, és prófétailag tudtul adja azt, hogy Isten nem mondott le eredeti tervéről, hogy legyen ember az Ő képében és királya a földnek; és **megemlékszik** róla, megváltja és helyreállítja őt ugyanarra az állapotra. Az apostol (Zsid. 2: 7) ugyanarra a tényre hívja fel a figyelmet – hogy Isten eredeti szándékát nem adta fel; hogy az eredetileg nagyszerű és tökéletes emberről, a föld királyáról meg kell emlékezni, meg kell *őt* látogatni és helyre kell *őt* állítani. Majd hozzáadja: Még nem látjuk ezt a megígért helyreállítást, de látjuk az Isten első lépését annak megvalósítására. Látjuk Jézust az emberi tökéletesség dicsőségével és tisztességével megkoronázva, hogy Ő, mint váltságdíj, vagy helyettesítő, az Isten kegyelméből mindenkiért megízlelhesse a halált és ekképpen elkészítse útját az ember helyreállításának mindarra, ami elveszett. Rotherham, egyike a legpontosabb fordítóknak, a következőképpen tolmácsolja ezt a *Szentírási* részt:

„Micsoda az ember, hogy megemlékezel róla;
Vagy az ember fia, hogy meglátogatom őt?
Kevéssel tetted őt kisebbé a küldötteknél;
Dicsőséggel és tisztességgel koronáztad meg őt,
És kezéd munkája fölé nevezted ki őt.”

Nem kell azt sem következtetni, hogy az a kissé alacsonyabb fok a tökéletességnél kevesebbet jelentene. Egy teremtmény tökéletes lehet egy másikénál alacsonyabb létfokon. Ekképpen egy tökéletes ló alacsonyabb fokon van, mint egy tökéletes

ember, stb. Különböző, élő és élettelen természetek léteznek. Szemléltetésére egy következő táblázatot rendeztünk el:

Mennyei, Szellemi lények fokozatai	Földi, vagy állati lények fokozatai	Fokozatok a növényzet <i>világában</i>	Fokozatok az ásványok <i>világában</i>
Isteni ---- ---- Angyali	Emberi Emlősök Madarak Halak	Fák Bokrok Füvek Mohafélék	Arany Ezüst Réz Vas

A felsorolt ásványok között mindegyik tiszta lehet, és mégis az arany a legmagasabb rendű. Még ha mindegyik növényfajta tökéletesítve lenne, akkor is különböznének a természetükre és rendjükre nézve. Hasonlóképpen az állatok is: ha mindegyik faj tökéletességre lenne emelve, akkor is létezne változatosság; mert egy természet tökéletesítése nem változtatja meg azt.* Nemkülönb a szellemi lények fokozatai, annak ellenére, hogy tökéletesek, egymáshoz viszonyítva magasabbak, és alacsonyabbak, természetükben, vagy nemükben. Az isteni természet a legnagyobb és a legmagasabb rendű minden szellemi természet között. Krisztus a feltámadásakor „**annyival kiválóbb**” a tökéletes angyaloknál, amennyivel kiválóbb az isteni természet az angyalokénál. Zsidók. 1: 3-5.

Gondosan figyeljük meg, hogy habár a fenti táblázatban megnevezett osztályok különböznek és különállnak, mégis össze lehet hasonlítani ekképpen: Az ásványok legmagasabb fokozata alacsonyabb rendű, vagy **kevésbé kisebb**, mint a legalacsonyabb rendű növény, mert a növényben élet van. Hasonlóan, a növények között a legmagasabb rendű **kevésbé**

* A **természet** szót időnként hozzáillesztett értelemben használják, mint például, amikor azt mondják, hogy egy kutyának **vad természete** van, vagy hogy egy lónak **szelíd természete** van, vagy hogy **rossz természetű**. De a szónak e használatában, csak a leírtnak **beállítottságára** utal, másokkal összehasonlítva, és tulajdonképpen nem a természetére vonatkozik.

kisebb, mint a legalacsonyabb fokú állati élet, mert az állat, még a legalacsonyabb formában is, elegendő felfogással rendelkeznek ahhoz, hogy létezésüknek tudatában legyenek. Hasonlóan az ember is, habár az állati, vagy földi lények legmagasabb fokán áll, „kevéssel kisebb, az angyaloknál”, mert az angyalok szellemi, vagy mennyei lények.

Egy döbbenetes különbség van a bűn által lealacsonyult, most látható ember között és az Isten által saját képére teremtet, tökéletes ember között. A bűn fokozatosan megváltoztatta tulajdonságait, valamint jellemét. Nemzedékek sokszorozódásával a tudatlanság, erkölcstelenség és általános elfajultság által annyira elsatnyult az emberiség, hogy az emberi faj többségében az Istennel való hasonlóság majdnem kitörlődött. Az erkölcsi és értelmi minőségek eltörpültek, és a túlzottan fejlett, állatias ösztönöket többé nem ellensúlyozták a magasabb *rendű* ösztönök. Az ember oly mértékben elvesztette a testi erejét, hogy az orvostudomány minden segítségével együtt az átlagéletkora most harminc év körül van, míg ellenben az elején ő kilencszáz harminc évet élt ugyanazon büntetés alatt. De annak ellenére, hogy így beszennyezte és lealacsonyította a bűn és annak büntetése, a halál, mely benne dolgozott, az ember a Krisztusnak Millenniumi uralkodása alatt helyreállítatik az elmének és testnek eredeti tökéletességére, valamint a dicsőségre, tisztességre és uralkodásra. Krisztus által azokat a dolgokat kell helyreállítani, amelyek Ádám engedetlensége miatt elvesztek. (Róma 5: 18, 19) Az ember nem egy mennyei paradicsomot veszített el, hanem egy földit. A halálítélet által nem egy szellemi létet, hanem egy emberit veszített el; és mindaz, ami elveszett visszaváltatott az ő Megváltója által, Aki kijelentette, hogy azért jött, hogy megkeresse és megtartsa azt, ami elveszett. Lukács 19: 10

A fentiek mellett más bizonyítékaink is vannak arra nézve, hogy egy tökéletes ember nem szellemi lény. Megmondatott, hogy mielőtt Urunk elhagyta a dicsőségét, hogy emberré legyen „Istennek formájában” – szellemi formában volt. Ő szellemi lény volt, viszont ahhoz, hogy az emberiség váltságdíja legyen,

emberré kellett váljon; szükséges volt az, hogy az Ő természete olyanná változzon át, mint amilyen a bűnös, akinek helyettesítője kellett legyen a halálban. Pál mondja nekünk, hogy nem az angyalok természetét vette fel¹, mely eggyel alacsonyabb volt az Ő természeténél; hanem Ő két lépéssel lennebb kellett jöjjön – az emberek természetét felöltve – emberré vált, „testté lett”. Zsid. 2: 16; Fil. 2: 7, 8; Ján. 1: 14

Figyeljük meg, ez nem csak azt tanítja, hogy az angyali természet nem egyedüli rendje a szellemi lényeknek, hanem azt is, hogy az egy alacsonyabb természet, mint amivel Urunk rendelkezett, mielőtt emberré lett; és Ő akkor még nem volt olyan magas szinten, mint most, mert „Isten felmagasztalta Őt”, mert engedelmesen az ember önkéntes váltságdíjává vált. (Fil. 2: 8, 9) Ő most a szellemi lények legmagasabb rendjéhez tartozik, és részese Jehova isteni természetének.

Így nem csak arra találunk bizonyítékot, hogy az isteni, angyali és emberi természetek elválasztottak és különállóak, hanem azt is bizonyítja, hogy egy tökéletes ember éppen annyira nem angyal, mint amennyire egy angyali természet tökéletessége nem jelenti azt, hogy ők isteni természettel rendelkeznének és egyenlők lennének Jehovával. Jézus **nem az angyalok természetét** vette fel, hanem egy eltérő természetet – az emberi természetet; nem a tökéletlen emberi természetet, amivel most rendelkezünk, hanem a **tökéletes** emberi természetet. Ő **emberré** lett, nem egy mostani emberekhez hasonló, elfajult és majdnem halott lényé, hanem a tökéletességnek teljes életerejében lévő emberré.

Ezenkívül, Jézus tökéletes ember kellett legyen, másképp nem tudta volna megtartani a tökéletes törvényt, mely egy **tökéletes ember képességének** teljes mértéke. Ő tökéletes ember kellett legyen, másképp nem adhatta volna váltságdíját (egy megfelelő díjat – 1 Timóteus 2: 6) a tökéletes embernek, Ádámnak, elvesztett életéért; „mert **ember** által van a halál, **ember** által van a halottak feltámadása is.” (1 Korintus 15: 21) Ha a legkisebb mértékben is tökéletlen lett volna, az azt jelentette volna, hogy ítélet alatt állt, és emiatt nem lehetett

volna egy elfogadható áldozat, nem tarthatta volna meg tökéletesen Istennek törvényét. Egy tökéletes ember volt próbára téve, elbukott, és elítéltetett; és csak egy tökéletes ember adhatta Megváltóként a **megfelelő árat**.

Most a kérdés világosan áll előttünk egy másik formájában, azaz: Ha Jézus testben tökéletes ember volt, ahogy a Szentírás mutatja, ez nem bizonyítja-e azt, hogy egy tökéletes ember emberi, *hústesti* lény – *tehát* nem egy angyal, hanem egy kevéssel kisebb az angyaloknál? Az ésszerű következtetés félre nem érthető; ráadásul rendelkezünk a zsoltáros ihletett kijelentésével (Zsoltár 8: 5-8) és Pál erre való hivatkozásával is (Zsidók 2: 7-9).

Jézus nem volt a két természetnek, emberinek és szelleminek, keveredése sem. A két természet összekeverése egyiket sem eredményezi, hanem egy tökéletlen vegyes dolgot, mely visszataszító az isteni elrendezés számára. Amikor Jézus testben volt, Ő egy tökéletes emberi lény volt; azelőtt Ő egy tökéletes szellemi lény volt; és a feltámadása után Ő egy tökéletes szellemi lény a legmagasabb, vagyis isteni rangban. Az Ő haláláig tartó felszentelődéséig, amit az Ő keresztelkedése jelképezett – harmincéves korában (a Törvény szerinti érettség kora, és emiatt a helyes időpont arra, hogy **emberként** felszentelje magát) – nem kapta meg az isteni természetben való örökségének zálogát. (Máté 3: 16, 17) Az emberi természetet halálra kellett szentelni, mielőtt Ő az isteni természetnek akár a **zálogát** is megkaphatta volna. És ameddig az a felszentelődés nem volt ténylegesen végrehajtva és nem áldozta ténylegesen fel emberi természetét, egészen a haláláig, addig Urunk Jézus nem vált az isteni természet részesévé. Miután emberré lett, Ő engedelmes *volt* mindhaláláig, **azért** fel is magasztalta Őt Isten az isteni természetre. (Fil. 2: 8, 9) Ha ez az Ige igaz, akkor az következik belőle, hogy Ő nem volt felmagasztalva az isteni természetre, ameddig az emberi természete nem volt ténylegesen feláldozva – meghalva.

Ekképpen látjuk, hogy Jézusban nem keveredtek a természetek, hanem hogy Ő kétszer tapasztalta a természet átváltozását: először szellemiről emberivé, majd emberiből a legmagasabb szellemi természetre, az istenire; mindkét esetben az egyiket fel kellett adja a másikért.

A tökéletes emberi *természet* e nagy példájában, amely szeplőtlenül állt a világ előtt, míg feláldozta magát a világ megváltására, azt a tökéletességet látjuk, amelytől Ádám elbukott, és amelyre helyre lesz állítva. Urunk Jézus, az ember váltságává válva, egy **egyenértéket** adott azért, amit az ember elvesztett; és ezért az egész emberiség ismét megkaphatja azt, a Krisztusban való hit által, és az Ő feltételei iránti engedelmesség által, nem egy szellemi, hanem egy dicsőséges, tökéletes **emberi** természetet – „ami elveszett vala”.

A tökéletes emberi lény tökéletes képességeit és erőit határtalanul gyakorolhatja különböző, újabb előnyös célokra, az ismeret pedig, és jártasság mérhetetlenül megnőhet; de az ismeretnek, vagy tehetségnek egy ilyen növekedése sem vezet a természet megváltozásához, vagyis nem teszi azt a tökéletesnél többé. Ez csak a tökéletes ember tehetségének kiterjesztése és fejlesztése lesz. Az ismeretnek és jártasságnak növekedése kétségtelenül az ember áldott kiváltsága lesz örökké; ő mégis ember marad, és csak azt tanulja meg, hogy miként használhatja egyre teljesebben az emberi természetének már meglévő erejét. Az ő tág korlátait, nem remélheti, hogy túllépi, és nem is fog vágyini arra, lévén hogy vágyai a *természetének* hatáskörére korálozódnak.

Míg Jézus ember volt, addig szemléltette az emberi természet tökéletességét, amelyre az emberiség tömegei helyre lesznek állítva, most viszont, a feltámadásától Ő a dicsőséges, isteni természet szemléltetője, amelyben a győzedelmes Egyház a feltámadáskor Ővele együtt részesül.

Mivel a jelen korszak főképpen ennek az osztálynak kifejlődésére van szánva, amelynek a természet **átváltozása** van felkínálva, és mivel az apostolok írásai ennek a „kicsiny

nyájnak” oktatására vannak rendelve, nem kell arra a következtetésre jutni, hogy Isten tervei ennek a kiválasztott csoportnak kiteljesedésével befejeződnek. Másfelől, a másik végletbe sem kell esni azt feltételezve, hogy az isteni természet, szellemi testet, stb.-t illető különleges ígéreteket, melyeket ezeknek tett, Isten az egész emberiség számára tervezte volna. Ezeknek szólnak az „igen nagy és becses ígérek”, melyek felette állnak az egész emberiségnek adott, más, értékes ígéreknek. Az Igazság Igéjének helyes fejtegetéséhez figyelembe kell vegyük, hogy a Szentírás a „kicsiny nyájban” az isteni természet tökéletességét, és a helyreállított világban az emberi természet tökéletességét két különálló dologként ismeri el.

Most lássuk részletesebben: Mik a szellemi lények, milyen képességekkel rendelkeznek, és milyen törvények vezérlik őket? Úgy tűnik, sokan gondolják, mivel nem értik a szellemi lények természetét, hogy ez csak egy egyszerű monda, és hogy ebben a témában sok babona uralkodik. De, úgy tűnik, Pálnak nem ilyen gondolatai voltak. Habár tudtul adta, hogy egy emberi lény képtelen megérteni a felsőbb, szellemi természetet (1 Korintus 2: 14), mégis világosan megállapítja, mintha bármely mondai, vagy babonás képzettől óvna, hogy létezik szellemi test, mint ahogy létezik természetes (emberi) test is, létezik mennyei úgy, mint földi *test*, és hogy egy *féle* dicsősége van a földinek, és más a mennyeknek. A földinek dicsősége, amint láttuk, elveszett az első Ádám bűne által, és vissza lesz adva az emberi fajnak az Úr Jézus és a Menyasszonya által (a Krisztus, Fej és Test *által*) a Millenniumi uralom alatt. A mennyeknek dicsősége egyelőre láthatatlan, leszámítva azt, hogy a hit szemeinek ki van nyilatkoztatva a Szellem által az Igén keresztül. Ezek a dicsőségek különbözőek és el vannak választva egymástól. (1 Korintus 15: 38-49) Tudjuk egy bizonyos mértékig, hogy mi a természetes, földi test, mert rendelkezünk egy olyannal, habár csak hozzávetőlegesen tudjuk felbecsülni a tökéletességének dicsőségét. Az hús, vér és csont; mert „ami testtől született, test az”. És mivel két féle,

különböző test van, tudjuk, hogy a szellemi – bármilyen legyen is – nincs húsból, vérből és csontból, hanem mennyei, égi, szellemi – „ami Szellemtől született, szellem az”. De nem tudjuk, hogy milyen egy szellemi test, mert „még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk; de... hasonlóvá leszünk Őhöz” – hasonlóak Urunk Jézushoz. (János 3: 6; 1 János 3: 2)

Nincs semmi feljegyzés valamely lényről, akár szellemi vagy emberi lényről, hogy valaha is átváltozott volna egyik természetéről a másikra, kivéve Isten Fiát; és ez egy kivételes eset volt, egy kivételes célból. Amikor Isten megteremtette az angyalokat, kétségtelenül az volt az Ő szándéka, hogy örökre angyalok maradjanak, és így van ez az emberekkel is, minden lény tökéletes lévén a saját szintjén. Legalábbis a Szentírásban nincs semmi utalás egy másik szándékra vonatkozóan. Mint ahogy az élettelen teremtmények között létezik egy megnyerő és majdnem végtelen változatosság, így az élő és értelmes teremtmények között is lehetséges ugyanaz a változatosság a tökéletességben. Mindegyik teremtmény az ő tökéletességében dicsőséges; de ahogy Pál mondja, az égieknek (mennyeieknek) dicsősége egy féle dicsőség, míg a földieké másféle, eltérő dicsőség.

Vizsgálva Urunk Jézusról feljegyzett, feltámadása utáni tényeket, és az angyalokét, akik ugyancsak szellemi lények, „szellemi dolgokhoz szellemieket szabván” (1 Korintus 2: 13), néhány általános értesülésre tehetünk szert a szellemi lényekre vonatkozóan. Elsősorban, az angyalok gyakran lehetnek jelen, habár láthatatlanul. „Az Úr angyala tábor jár az Őt félők körül”; és „vajon ezek nem szolgáló szellemek-e mind, akik azokért küldettek szolgálatra, akik örökölni fogják az üdvösséget?” (Zsoltár 34: 7; Zsidók 1: 14) Ők láthatóan, vagy láthatatlanul szolgáltak? Kétségtelenül *láthatatlanul*. Elizeust körülfogták az asszír seregek; az ő szolgálja félt, Elizeus könyörgött az Úrhoz, és a fiatalember szeme megnyílt és látta a körülöttük lévő hegyeket telve tüzes szekerekkel és tüzes (vagy tűzhöz hasonló) lovagokkal. Továbbá, míg Bálám számára az

angyal láthatatlan volt, a szamár látta őt, mert a szeme megnyitott.

Másodsorban, az angyalok emberi testet ölthetnek magukra és megjelenhetnek, **mint** emberek. Az Úr és két angyal ekképpen jelent meg Ábrahámnak, aki vacsorát készített nekik, amelyből ettek. Először Ábrahám azt feltételezte, hogy három emberrel van dolga, és csak amikor készültek elmenni, akkor fedezte fel, hogy az egyik közülük az Úr, és a másik két angyal azok, akik azután elmentek Szodomába és kiszabadították Lótót. (1 Mózes 18: 1, 2) Egy angyal jelent meg Gedeonnak emberként, de később felfedte magát. Egy angyal jelent meg Sámson apjának és anyjának és ők azt gondolták, hogy ember, míg felszállott az ég felé az oltár lángjában. (Bírák 6: 11-22; 13: 20)

Harmadsorban, a szellem-lények dicsőségesek az ő szokásos állapotukban, és gyakran úgy hivatkoznak rájuk, hogy dicsőségesek és ragyogók. Annak az angyalnak, aki elgurította a sír szájától a követ, tekintete olyan volt, „mint a villámlás”. Dániel megpillantott egy szellemi testet, melyet úgy írt le, hogy szemei, mint az égő fáklyák, karjai és lábai csillogtak, mint a fénylő réz, és beszéde oly hangos volt, mint egy tömeg zúgása. Előtte Dániel úgy esett a földre, mint egy halott. (Dániel 10: 6, 10, 15, 17) A Tarszuszi Saul egy hasonló, futó pillantást vetett Krisztus dicsőséges testére, mely fényesebb volt, mint a déli nap fénye. Saul elvesztette látását és földre esett.

Idáig láttuk, hogy a szellemi lények valóban dicsőségesek; mégis, ha nem nyílnak meg az emberek szemei arra, hogy meglássák őket, vagy ha nem jelennek meg emberi **testben**, ők az emberek számára láthatatlanok. Ez a következtetés továbbra is igazolódik, ha megvizsgáljuk ezen megnyilvánulásoknak különleges részleteit. Az Urat csak Saul látta, azok az emberek, akik vele együtt utaztak, hallották a hangot, de senkit sem láttak (Cselekedetek. 9: 7). Azok az emberek, akik Dániellel voltak, nem látták azt a dicsőséges

lényt, akit ő leírt, de egy nagy félelem lett úrrá rajtuk, elfutottak és elrejtőztek. Továbbá, az a dicsőséges lény kijelentette, hogy: „a Perzsiának fejedelme ellenem állott huszonegy napig”. (Dániel 10: 13) Dániel, az Úr előtt kedves férfiú, úgy esett földre, mint egy halott egy olyan valaki előtt, akinek a Perzsiái fejedelem huszonegy napig ellenállhatott? Hogyan lehet ez? Bizonyára, hogy nem jelent meg az ő dicsőségében annak a fejedelemnek! Nem. Ő vagy **láthatatlanul** volt jelen nála, vagy úgy jelent meg neki, **mint** egy ember.

Feltámadása óta Urunk egy szellemi lény; következésképpen ugyanazokkal az erőkkal, melyeket szemléltetve láttunk az angyalok (szellemi lények) esetében, Ő is rendelkezhetik. És ez az eset *áll fenn*, miképpen majd meglátjuk még teljesebben egy következő fejezetben.

Ekképpen azt találjuk, hogy a Szentírás a szellemi és az emberi természeteket úgy tartja számon, mint különálló és különböző természeteket, és nem szolgáltat olyan bizonyítékot, hogy az egyik másikká alakulna át, vagy fejlődne ki; hanem ellenkezőleg, azt mutatja, hogy csak kevesen fognak valaha is emberi természetről isteni természetre átváltozni, amelyre Jézus, az ő Fejük már fel lett magasztalva. Jehova tervének ez a rendkívüli és különleges vonása, egy rendkívüli és különleges célból történik, hogy felkészítse őket, mint Isten képviselőit a minden dolgok helyreállításának nagy, jövőendő munkájára.

Most vizsgáljuk meg a *következő* kifejezéseket:

HALANDÓSÁG ÉS HALHATATLANSÁG

A valódi jelentésüket pontos összhangban fogjuk találni avval, amit a Bibliának az emberi és a szellemi lényekre vonatkozó, valamint a földi meg a mennyei ígéretekre vonatkozó kijelentéseinek összevetéséből tanultunk. Ezeknek a szavaknak szokásosan nagyon bizonytalan értelmet tulajdonítanak; az értelmükre vonatkozó téves felfogások, sok téves nézetet eredményeznek azokban a témákban, amellyel

kapcsolatban állnak, úgy általában, mint a Szentírás használatában.

A „**halandóság**” a **halálra való hajlamosság** állapotát jelenti, nem a halál állapotát, hanem egy olyan állapotot, amelyben a halál **lehetséges**.

A **halhatatlanság** azt az állapotot fejezi ki, amely **nincs kitéve a halálnak**, ez nem csak a haláltól való megszabadulás állapota, hanem az az állapot, amelyben a halál **lehetetlen**.

Az az általános, de téves fogalom a **halandóságról**, hogy abban az állapotban a halál elkerülhetetlen, míg a **halhatatlanság** jelentéséről alkotott általános felfogás közelebb áll a helyeshez.

A **halhatatlan** szó azt jelenti, hogy **nem halandó**; ezért éppen a szavak felépítése utal az igazi értelmezésükre. A **halandó** szóról elterjedt, téves fogalom miatt vannak oly sokan összezavarodva akkor, amikor próbálják meghatározni, hogy Ádám a bűnbeesése előtt halandó, vagy halhatatlan volt. Ők úgy érvelnek, hogy ha **halhatatlan** lett volna, akkor Isten nem mondta volna, hogy „azon a napon, amelyen eszel róla, meg kell halnod”, mert lehetetlen, hogy egy halhatatlan lény meghaljon. Ez egy ésszerű következtetés. Másfelől, mondják ők, ha ő **halandó** lett volna, miben állt volna annak az állításnak, hogy „bizony meghalsz” a fenyegetés, vagy büntetés *jellege*, mert halandó lévén (a téves értelmezésük szerint) sehogy sem kerülhette volna el a halált?

Ki fog derülni, hogy a **halandó** szó hibás értelmezése okozza a nehézséget. A helyes értelmezést alkalmazva, minden világos. Ádám halandó volt – vagyis, egy olyan állapotban, amelyben a halál lehetséges volt. Őneki élete volt teljes és tökéletes mértékben, de **mégsem önmagában való élete**. Az ő életét a tiltott fa kivételével a „kert minden fája” tartotta fenn; és ameddig az ő Alkotója iránti engedelmisségben és Ővele összhangban maradt, az ő élete biztosítva volt – az őt fenntartó, éltető elemek nem voltak megvonva tőle. Így látva, Ádámnak

élete volt, és a halál teljesen elkerülhető lett volna, mégis olyan állapotban volt, melyben lehetséges a halál – ő **halandó** volt.

Az a kérdés merül fel, hogy ha Ádám halandó volt és megpróbáltatás alatt állt, a halhatatlanságért volt próba alatt? Az általános válasz az lenne, hogy: Igen. Mi azt válaszoljuk, hogy: Nem. Az ő próbája arra szolgált, hogy kiderüljön, vajon méltó, vagy méltatlan az élet folytatására és a már meglévő áldásokra. Mivel sehol nem volt megígérve, hogy az engedelmessége esetén halhatatlanná válhat, kötelesek vagyunk minden ilyen feltevést *kizárni* a kérdésből. Megígértetett neki, hogy ameddig engedelmes marad, az **addig élvezett áldások folytatódnak**, de ha engedetlen lesz, mindennek elvesztésével – a halállal volt fenyegetve. Általában a **halandó** szóról alkotott téves fogalom vezette az embereket arra a következtetésre, hogy mindazok a lények halhatatlanok, akik nem hálnak meg. Emiatt ebbe az osztályba sorolják mennyei Atyánkat, Jézus Urunkat, az angyalokat és az egész emberiséget. Ez viszont egy tévedés: a bukásból megszabadított emberek nagy tömege, valamint a mennyei angyalok mindig halandók lesznek; habár a tökéletesség és boldogság állapotában lesznek, de mindig halandó természettel fognak rendelkezni, amely elszenvedheti a halált, a bűn zsoldját, ha bűnt követnek el. Létük biztonságának feltétele, mint Ádám esetén is volt, az engedelmesség lesz egy *igen* bölcs Isten iránt, Akinek igazságossága, szeretete és bölcsessége, valamint azon hatalma, amely azt teszi, hogy minden dolog együttműködjön azoknak javára, akik Őt szeretik és szolgálják, teljes mértékben bemutatást nyer azáltal, ahogy Ő jelenleg a bűnt kezeli.

A Szentírásban sehol sem szerepel olyan állítás, miszerint az angyalok halhatatlanok lennének, sem olyan, hogy a helyreállított emberiség halhatatlan lesz. Ellenkezőleg, a halhatatlanság csak az isteni természetnek van tulajdonítva – eredetileg csak Jehovának, azt követően Urunk Jézusnak a jelenlegi felmagasztalt állapotában; és végül ígéret által az Egyháznak, Krisztus testének, amikor Ővele együtt meg lesz dicsőítve. 1 Tim. 6: 16; Ján. 5: 26; 2 Pét. 1: 4; 1 Kor. 15: 53, 54

Nem csak arra vannak bizonyítékaink, hogy a halhatatlanság egyedül csak az isteni természethez tartozik, hanem arra is, hogy az angyalok halandók, abban a tényben, hogy Sátán, aki egykor fejedelem volt közöttük, meg lesz semmisítve. (Zsid. 2: 14) Az a tény, hogy ő megsemmisíthető, azt igazolja, hogy az angyalok osztályként halandók.

Ekként átgondolva látjuk, hogy amikor a javíthatatlan bűnösök kiírtatnak, a halhatatlan és a halandó lények egyaránt örökké fognak élni örömben, boldogságban és szeretetben – az első osztálynak egy olyan természete lesz, mely képtelen meghalni, rendelkezve önmagukban való, elidegeníthetetlen étellel (Ján. 5: 26); a másik osztálynak olyan természete lesz, melyben a halál lehetséges, de a lényük tökéletessége folytán és a rossz, meg a bűn bűnösségének ismerete miatt nem adnak okot a halálra. Őket Isten törvénye elfogadja, és örökre el lesznek látva azokkal az elemekkel, melyek a tökéletességben való fenntartáshoz szükségesek, és soha nem fognak meghalni.

A **halandó** és **halhatatlan** kifejezések értelmének helyes ismerete, és a Szentírásban való használatuk az örök győtrelem tanának éppen az alapját semmisíti meg. Az arra a Szentírással ellentétes elméletre épül, hogy Isten az embert halhatatlannak teremtette, hogy létezése nem szűnhet meg, és hogy Isten nem tudja megsemmisíteni őt; ebből adódik az az érv, hogy a javíthatatlanok valahol és valahogy **tovább kell éljenek**, és, mivel hogy Istennel nincsenek összhangban, az ő öröklétük győtrelmes kell legyen. De Isten Igéje biztosít bennünket, hogy Ő intézkedett a bűn és a bűnös efféle fennmaradása ellen: hogy az ember halandó, és hogy a teljes világosság ellen elkövetett, szándékos bűnnek teljes büntetése nem egy győtrelemben töltött élet, hanem egy második halál. „Amely lélek vétkezik, annak kell meghalnia.”

UGYAN KI VAGY TE, EMBER, HOGY PERBE SZÁLLSZ AZ ISTENNEL?
Róma 9: 20

Némelyek téves gondolata szerint az igazság megköveteli azt, hogy Isten a kegyelmének adományozásában ne tegyen

különbséget teremtményei között; ha egyet magas rangra emel, **igazság szerint** mindegyikkel úgy kell tegyen, ha nem lehet kimutatni, hogy némelyikük elvesztették **jogaikat**, amely esetben igazságosan alacsonyabb rangba sorolhatók.

Ha ez az elv helyes lenne, azt jelentené, hogy Istennek nem volt joga Jézust az angyaloknál magasabb rangba teremteni, és végül isteni természetre felmagasztalni Őt, ha nem volt szándéka ugyanúgy tenni minden angyallal és emberrel egyaránt. És hogy még tovább vigyük ezt az elvet, ha némely emberek felettébb felmagasztaltatnak és az isteni természet részesévé tételnek, végül minden ember ugyan arra a rangra kell legyen emelve. És miért ne terjesszük ki ezt az elvet a szélsőségig? – a fejlődésnek ugyanez a törvénye legyen az állat és rovar teremtményekre is alkalmazva, és, mondván, hogy, mindegyik Isten teremtménye, ezért végül mindegyik el kell érje a legmagasabb létfokot – az isteni természetet. Ez egy nyilvánvaló képtelenség, de ebből a feltételezett elvből *kiindulva* ugyanolyan ésszerű következtetés, mint bármely más.

Lehet, hogy senki sem hajlana arra, hogy ilyen messze vigye ezt a téves feltevést. Mégis, ha ez egy egyszerű igazságosságon alapuló elv lenne, hol lehet megállítani úgy, hogy még igazságos is legyen? És ha valóban ez lenne Istennek terve, hol lenne az a kellemes változatosság minden Ő munkájában? De nem ilyen az Istennek terve. Az egész természet, úgy az élő, mint az élettelen, az isteni hatalomnak és bölcsességnek dicsőségét és sokféleségét mutatja be. És, ahogy „az egek hirdetik Isten dicsőségét, kezének munkájáról beszél a menny” csodálatos változatosságban és szépségben, úgy az értelmes teremtményei sokféleségben sokkal inkább mutatni fogják az Ő hatalmának felettébbvaló dicsőségét. Így következtetünk – Isten Igéjének egyértelmű tanításából, az ésszerűség alapján és a természetben *lévő* hasonlóságokból.

Nagyon fontos, hogy helyes fogalmunk legyen az igazságról. Egy **kegyelmet** soha sem kell úgy értékelni, mint egy igazságosan megérdemelt jutalmat. Egy egyszerűen

igazságos tett nem ad alkalmat különleges hálára, nem is bizonyítéka valamilyen szeretetnek; de Isten a meg nem érdemelt kegyek egy vég nélküli sorozatában mutatja meg teremtményei iránti, nagy szeretetét, amely viszonzásul bennük szeretetet és hálaadást kell ébresszen.

Istennek joga lett volna, ha azt választja, hogy bennünket csak rövid életű teremtményekké alkosson, még ha nem is vétkeztünk volna. Így alkotta az alsóbbrendű teremtményeinek egy részét. Ő megengedhette volna, hogy egy bizonyos ideig örüljünk áldásainak, majd – anélkül, hogy igazságtalanság lett volna – kitörölhetett volna bennünket a létből. Valójában, még egy ilyen rövid létezés is egy kegyelem lenne. Csak az Ő kegyelme az, hogy mi egyáltalán létezzünk. Mennyivel nagyobb kegyelem az egykor, bűn által elvesztett létezés visszaváltása. Különben is mi Isten kegyelméből vagyunk emberek és nem állatok; csupán Isten kegyelme az, hogy az angyalok természete egy kicsivel magasabb az emberekénél; és az is kegyelem, hogy Jézus Krisztus és az Ő Menyasszonya az isteni természet részeseivé válnak. Következésképpen illő, hogy Istennek minden értelmes teremtménye hálával fogadjon bármit, amit Ő ad. Bármely más szellem jogos elítélést érdemel, és ha az szabad folyást kap, lealacsonyodással és megsemmisüléssel jár. Egy embernek nincs joga arra vágyani, hogy angyal legyen, lévén, hogy soha nem volt meghívva arra a tisztségre; és egy angyalnak sincs joga arra, hogy isteni természetre vágyjon, mivel soha nem volt felkínálva számára.

Sátán büszkeségének nagyravágyása volt az, amely a lealacsonyodásához vezetett, és amely az ő megsemmisülésével fog végződni. (Ézsaiás 14: 14) „Aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik” (Lukács 14: 11), de nem feltétlenül a legnagyobb tisztségbe.

A kiválasztás témája, ahogy azt a Szentírás tanítja, részben az igazságosságról alkotott téves fogalmak miatt, részben más okok miatt, sok vitának és félreértésnek adott alkalmat. Kevesen tagadnák, hogy a Szentírás a kiválasztásról tanít, de

abban a kérdésben, hogy éppen milyen elven alapszik a kiválasztás, jelentős véleménykülönbségek vannak. Némelyek azt állítják, hogy a kiválasztás önkényes, feltétel nélküli, míg mások azt állítják, hogy feltételes. Azt hisszük, hogy e *nézetek* közül mindkettőben van egy bizonyos fokú igazság. Egy kiválasztás Isten részéről, egy bizonyos célra, tisztségre, vagy állapotra való választásának kifejeződése. Isten úgy választotta, vagy *akarta*, hogy bizonyos teremtményei angyalok legyenek, némelyek emberek, egyes *teremtményei* állatok, madarak, rovarok, stb., és némelyek az Ő isteni természetének részesei legyenek. És habár Isten bizonyos **feltételek** alapján válogatja ki mindazokat, akik az isteni természetre lesznek beválasztva, mégsem lehet azt mondani róluk, hogy inkább **kiérdemlik** azt, mint mások; mert bármely teremtmény bármely alapon, csupán kegyelem által létezhet.

„Tehát nem azon múlik, aki akar, vagy aki törekszik, hanem a könyörülő Istenen” – az Ő jóságán, vagy kegyelmén. (Róma 9: 16) Isten nem azért hívta meg a választottakat az isteni természetre, mert jobbak lettek volna másoknál, mert Ő mellőzte azokat az angyalokat, akik nem vétkeztek, és bizonyos megváltott bűnösöket hívott az isteni tisztségre. Istennek joga van azt tenni a sajátjával, amit jónak lát; és Ő úgy határozta, hogy gyakorolja ezt a jogát az Ő terveinek megvalósítására. Tehát, mivel minden, amink van, isteni kegyelemből van, „ugyan ki vagy te, ember, hogy perbe szállsz az Istennel? Mondhatja-e alkotójának az alkotás: 'Miért formáltál engem ilyenre?' Nincs-e hatalma a fazekasnak az agyagon, hogy ugyanabból az agyagból az egyik edényt díszessé, a másikat pedig közönségesse formálja?” (Róma 9: 20, 21 – *MBT*) Mindegyik ugyanazon isteni hatalom által volt teremtvé – egyesek felsőbbrendű természetre és nagyobb tisztességre, és némelyek alsóbbrendű természetre és kisebb tisztességre.

„Ezt mondja az ÚR, Izráel Szentje és [az ember] alkotója: **Kérdőre** akartok vonni fiaimat illetően? **Parancsolni** akartok kezem munkájában? Én alkottam a földet, és én teremtettem rá embert. Az én kezem feszítette ki az eget, minden serege az én

parancsomra állt elő.” „Ezt mondja az ÚR, aki az eget teremtette, Ő, az Isten, aki a földet formálta, alkotta és megszilárdította, nem kietlennek teremtette, hanem lakóhelynek formálta: Én vagyok az ÚR, nincs más!” (Ésa. 45: 11, 12, 18) Senkinek sincs joga, hogy Istennek parancsoljon. Ha Ő szilárdította meg a földet, és ha Ő formálta azt, nem hiába teremtette azt, hanem azért, hogy a helyreállított tökéletes emberek lakják, kik vagyunk mi, hogy perbe szálljunk Istennel, és igazságtalannak mondjuk azt, hogy nem változtatja meg az ő természetüket, és nem teszi őket akár az angyalokéval, vagy éppen a saját, isteni természetével hasonló, szellemi természet részeseivé? Mennyivel inkább illik Isten Igéjéhez folyamodni, és a jövődő dolgokról „**kérdezni**”, mint „**parancsolni**”, vagy követelni, hogy a mi elgondolásainkat valósítsa meg? Urunk, tartsd távol szolgálodat a kevélység bűnétől: hogy ne uralkodjon rajtunk. Hisszük, hogy Isten gyermekei közül egyik sem fog tudatosan parancsolni az Úrnak; mégis sokan mily könnyen és majdnem öntudatlanul esnek ebbe a tévedésbe.

Az emberi faj Istennek gyermekei a teremtés által – az Ő kezeinek munkája – és a rájuk vonatkozó terve világosan ki van nyilatkoztatva az Ő Igéjében. Pál *apostol* mondja, hogy az első ember (aki egy mintája volt annak, amilyen az emberiség lesz a tökéletességében) földből való, földi; az ő utódai, az Evangéliumi Egyház kivételével, a feltámadásban szintén földiek lesznek, a földi *körülményekhez* illesztett, emberi lények. (1 Korintus 15: 38, 44) Dávid kijelenti, hogy az ember kevéssel lett kisebb az angyaloknál, dicsőséggel, méltósággal, és uralommal koronáztatott meg, stb. (Zsoltár 8: 4-8) Péter, Urunk, és az összes próféta a világ kezdetétől kijelentik, hogy az emberiség helyre lesz állítva arra a dicsőséges tökéletességre és ismét uralma lesz a föld felett, mint amilyen Ádámnak, az ő képviselőjének volt. (Cselekedetek 3: 19-21)

Ez az a rész, amit Isten az emberiségnek választott. És micsoda dicsőséges rész! Hunyd be szemed egy pillanatra a szenvedések és keserőségek, a lealacsonyodás és szomorúság jelenetei előtt, melyek még túlsúlyban vannak a bűn miatt, és

képzeld el a tökéletes föld dicsóságát. A bűnnek egy foltja sem zavarja meg a tökéletes társadalom összhangját és békéjét; még egy keserű gondolat – egy barátságtalan tekintet, vagy szó sem; minden, szívből kiáradó szeretet hasonló viszonzásra talál mások szívéből, és jóindulat fog jellemezni minden tettet. Nem lesz ott többé betegség, sem fájdalom, sem szenvedés, sem a romlásnak valamilyen nyoma – és még ezektől való félelem sem lesz. Képzeld el az emberi formák és vonások viszonylagos egészségét és szépségét, amit valaha is láttál, és tudd meg, hogy a tökéletes emberiség felülmúlja azokat kedvességében. Belső tisztaság, szellemi és erkölcsi tökéletesség fog jellemezni és dicsőíteni minden ragyogó arckifejezést. Ilyen lesz a földi társadalom, és az elhunytakat siratók minden könnye le lesz törölve, amikor a feltámadás munkája bevégeződik. Jelenések 21: 4

Ez csak az emberi társadalomban végbemenő változás. Azt is emlékeztetbe idézzük, hogy a föld, amely „azért formáltatott, hogy lakjanak rajta” ilyen lények, egy kellemes és megfelelő lakóhely lesz számukra, ahogy azt bemutatta az Éden-i Paradicsom, ahova kezdetben az ember képviselője lett behelyezve. A Paradicsom helyre lesz állítva. A föld többé nem fog tövist és bogáncsot hajtani, és nem fogja az ember arcának verejtékét követelni ahhoz, hogy megteremje kenyerét, hanem „meghozta termését a föld” [könnyen és természetesen]. „A pusztaság... kivirágzik, mint a rózsza”; az alacsonyabb rendű, állati teremtmények tökéletes, készséges és engedelmes szolgák lesznek; a megnyerően változatos természet az embert minden irányból arra fogja serkenteni, hogy keresse és megismerje Isten dicsőségét, hatalmát és szeretetét; és elméje, meg szíve örülni fog Őbenne. Valami újdonság utáni, nyugtalan kívánság, mely annyira eluralkodott manapság, nem egy természetes, hanem egy rendellenes állapot, mely a tökéletlenségünknek, és a jelenlegi, nem kielégítő körülményeinknek tulajdonítható. Nem Istennel való hasonlóság az, hogy valami új után vágyakozzunk. Isten számára a legtöbb dolog régi; és Ő leginkább a régi és

tökéletes dolgokban leli örömét. Így lesz az emberrel is, amikor helyre lesz állítva az Isten hasonlatosságára. A tökéletes ember nem fogja teljesen ismerni, vagy értékelni a szellemi lények dicsőségét, és ezáltal nem is fogja előnybe részesíteni azt, mivel egy különböző természet részese; éppen úgy, mint ahogy a halak és a madarak, ugyanazon okok miatt, jobban szeretik saját természetüket és elemüket, és kedvüket lelik azokban. Az embert annyira leköti és lelkesíti majd az a dicsőség, amely az emberi alapon őt körül fogja venni, hogy nem fog vágyakozni más természet után, és nem fog előnybe részesíteni az övétől eltérő természetet, vagy más állapotokat. Az Egyház jelenlegi tapasztalataira pillantva, szemléltetni fogja ezt. „Mily nehezen”, mennyi akadályon keresztül mennek be Istennek Országába azok, akik e világ javaiban gazdagok. Azon kevés anyagi javak, amelyekkel rendelkezünk még a gonosznak és a halálnak jelen uralma alatt is, annyira rabul ejtik az emberi természetet, hogy különleges segítségre van szükségünk Isten részéről ahhoz, hogy szemeinket és céljainkat a szellemi ígéreteken tartsuk rögzítve.

A Keresztyén Egyház, a Krisztus Teste, egy kivétel Istennek az emberiséggel kapcsolatos, általános tervében, ez nyilvánvaló abból a kijelentésből, hogy az isteni tervben kiválasztásuk el volt határozva a világ teremtése előtt (Efézus 1: 4, 5). Ebben az időben Isten nem csak az emberi faj bűnbeesését látta előre, hanem eleve elrendelte ennek az osztálynak megigazítását, megszentelését és megdicsőítését is, amely *osztályt* az Evangéliumi Korszak alatt kihívott a világból, hogy hasonlóvá váljon az Ő Fiával, az isteni természet részesévé legyen, és hogy Krisztus Jézusnak társörökösévé váljon a Millenniumi Királyságban az egyetemes igazság és béke megalapítására. (Róma 8: 28 – 31)

Ez mutatja, hogy az Egyház kiválasztása Isten részéről egy előre elhatározott dolog volt; de jegyezzük meg, hogy ez nem az Egyház **egyéni tagjainak** feltétel nélküli kiválasztása. A világ teremtése előtt Isten elhatározta azt, hogy ki kell válasszon egy ilyen csoportot egy ilyen célra egy különleges

időszakban – az Evangéliumi korszakban. Habár nem kételkedünk abban, hogy Isten előre láthatta az Egyház mindegyik tagjának cselekedetét és előre tudhatta éppen azt is, hogy ki lesz méltó, és következésképpen, kik fogják alkotni a „kicsiny nyáj” tagjait, az Isten Igéje mégsem így mutatja be a kiválasztás tanát. Nem egy egyéni predestináció gondolatát akarták tanítani az apostolok, hanem azt, hogy egy **osztály** volt eleve elrendelve Isten szándékában, hogy elfoglalja azt a megtisztelő állást, amelyre a kiválasztás a hit és az engedelmesség szigorú próbáinak, és a földi előjogok, stb. mindhalálig való feláldozásának feltételein alapul. Ekképpen, egy egyéni megpróbáltatás által, és egy egyéni „győzelem” által ennek az **eleve elrendelt osztálynak** tagjai egyénenként kiválaszthatnak, vagyis befogadást nyernek mindazokba az áldásokba és kiváltságokba, amelyeket Isten eleve elrendelt ennek az osztálynak.

A „megdicsőít” szó a Róma 8: 30-ban a **doxazo** görög szóból ered, melynek jelentése: **megtisztel**. Az a rang, amelyre az Egyház ki van választva az egy nagy megtiszteltetés. Senki sem gondolhatja, vagy törekedhetne ily nagy méltóságra. Még Jézus Urunk is először meg volt hívva, mielőtt arra törekedett volna, ahogy olvassuk: „Ugyanúgy a Krisztus sem maga dicsőítette [**doxazo** – tisztelte] meg magát azzal, hogy főpap lett, hanem az, Aki így szólt hozzá: 'Én fiam vagy, ma nemzettelek téged.'” /Zsidók 5: 5 - MBT/ A mennyei Atya így tisztelte meg Jézus Urunkat, és mindazok, akik a választott testhez tartoznak, akik Ővele együtt társörökösök lesznek ilyen megtiszteltetésben fognak részesülni Jehova részéről. Az Egyház, a Fejéhez hasonlóan, a „megtiszteltetésnek” kezdetét tapasztalja, amikor Istentől szellemi természetre **fogantatik** az igazság Igéje által (Jakab 1: 18), és teljesen belépik a megtiszteltetésbe, amikor meg fog **születni** a Szellem által, szellemi lényekként a megdicsőített Fej képére. Mindazok, akiket Isten ekképpen megtisztel, tökéletesek és tiszták kell legyenek; és mivel mi öröklés útján bűnösök voltunk, Ő nem csak elhívott, vagy meghívott bennünket erre a tisztségre,

hanem a bűnből való **megigazítást** is biztosította az Ő Fia halála által, hogy képessé tegyen bennünket arra, hogy azt a megtiszteltetést kaphassuk, amelyre elhívott bennünket.

A kicsiny nyáj kiválasztására Isten egy nagyon általános meghívást tesz – „sokan vannak a hivatalosak”. Nem mindenki van meghívva. A meghívás először, Urunk szolgálata alatt, a testi Izráelre korlátozódott; de most ahány emberrel találkozunk Isten szolgálói (Lukács 14: 23), mindnyájukat ösztönözniük, vagy késztetniük kell (nem kötelezniük), hogy eljöjjenek erre a különleges vendégségre, vagy kegyelemre. De, még azok közül sem mindenki méltó, akik hallják és jönnek. A menyegzői ruha (Krisztus beszámított igazságossága) biztosítva van, de némelyek nem fogják viselni azt, és ki kell legyenek utasítva; azok közül, akik felveszik a megigazulás ruháját, és abban a megtiszteltetésben részesülnek, hogy egy új természetre fogantatnak, némelyek elmulasztják azt, hogy biztosítsák elhívásukat és kiválasztásukat a szövetségükhöz való hűség által. Akik méltók arra, hogy a Báránnal megjelenjenek a dicsőségben, kijelentették, hogy: „**elhívottak, választottak és hűségesek**”. Jelenések 14: 1; 17: 14

Az elhívás igaz; Istennek azon elhatározása, hogy kiválaszt és felmagasztal egy Egyházat, megváltoztathatatlan; de feltételhez kötött az, hogy ki fog e kiválasztott osztályhoz tartozni. Mindazok, akik részesülni akarnak az eleve elrendelt megtiszteltetésben, teljesíteniük kell az elhívás feltételeit. „Mivel tehát még hátravan az Ő nyugalmába való bemenetelünk ígérete, féljünk attól, hogy közülünk senki le ne maradjon erről.” (Zsidók 4: 1) Míg a nagy kegyelem nem **azé**, aki akarja és nem is **azé**, aki fut, azt **illeti**, aki akkor akar és fut, amikor hívva van.

Bízván benne, hogy ekképpen világosan igazoltuk azt, hogy Istennek **feltétlen joga és szándéka**, hogy azt tegyen, amit akar a sajátjával, felhívjuk a figyelmet arra a tényre, hogy Isten minden kegyének ajándékozását az az elv jellemzi, hogy mindenkinek általánosan javára *legyen*.

Tehát, a Szentírás tekintélyén megállapított ténynek véljük azt, hogy az emberi és szellemi természetek elkülönítettek és

eltérők – hogy e két természetnek összekeverése nem tartozik Isten szándékai közé, hanem az egy tökéletlenség, és azt, hogy az egyik természetről a másikra való átváltozás nem szabály, hanem kivétel – egyetlen eset a Krisztusé. Mély érdeklődést kiváltó üggyé válik az, hogy megtudjuk, miként kell megvalósuljon az átváltozás, milyen feltételek mellett lehet elérni, és milyen módon lesz végrehajtva.

A feltételek, melyek alapján az Egyház fel lehet magasztalva az ő Urával az isteni természetre (2 Péter 1: 4), pontosan ugyanazok a feltételek, mint amin az Úr kapta azt; éppen az Ő nyomdokait követve (1 Péter 2: 21), önmagát élő áldozatul felajánlva, ahogy Ő tette, és továbbá hűségesen eleget téve a felszentelődési fogadalomnak, amíg az áldozat elvégződik a halálban. Ez az átváltozás az emberi természetről az istenire egy jutalomként adatik azok számára, akik az Evangéliumi korszakon belül feláldozzák az **emberi természetet**, ahogy Urunk tette, **annak** minden jelenlegi és jövőbeli érdekével, reményeivel, és céljaival – mindhalálig. A feltámadásban ők felébrednek, de nem azért, hogy a többi emberrel együtt az emberi tökéletességre való, áldott helyreállításból, és minden velejáró áldásból részesüljenek, hanem azért, hogy részük legyen az Úr hasonlatosságában, dicsőségében és örömében, mint részesek Ővele együtt az isteni természetben. (Róma 8: 17; 2 Timóteus 2: 12)

Az új természet kezdete és fejlődése hasonlít az emberi élet kezdetéhez és fejlődéséhez. Ahogy az egyik esetben, létezik egy fogamzás, majd egy születés, úgy van a másik esetben is. A szentekről megíratott, hogy Istentől fogantattak az Igazság Igéje által. (1 Péter 1: 3; 1 János 5: 18; Jakab 1: 18) Ez azt jelenti, hogy az isteni élet első szikráját Istentől kapják az Ő Igéje által. Amikor, a megváltásba vetett hit által, ingyen megigazítva, meghallják a hívást: „szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent, [megváltott, megigazított – és emiatt] Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket” (Róma 12: 1); és amikor azon elhívás iránti engedelmisségben teljesen felszentelik Istennek az ő megigazított emberi *természetüket*

elő áldozatként a Jézusé mellett, akkor azt Isten elfogadja, és éppen abban a mozzanatban elkezdődik a szellemi élet. Az ilyenek egyszerűen felismerik magukban, hogy úgy gondolkodnak és cselekednek, ahogy az új [átalakult] elme ösztönzi őket, egészen az emberi kívánságok keresztre feszítéséig. A felszentelődés pillanatától Isten „új teremtményekként” ismeri el őket.

Így, ezeknek az „új teremtmény” **magzatoknak** a régi dolgok [emberi vágyak, remények, tervek, stb.] elmúltak és minden újjá lett. Az magzati „új teremtmény” tovább növekedik és fejlődik, amint a régi, emberi természet, reményeivel, céljaival, vágyaival, stb., meg van feszítve. E két folyamat egyidejűleg halad előre a felszentelődés idejének kezdetétől, míg az emberinek halálával és a szelleminek születésével végződik. Amint Istennek Szelleme az Ő Igéje által egyre többet feltár az Ő terveiből, még a mi halandó testünket is megeleveníti (Róma 8: 11), képessé téve e halandó testeket arra, hogy Őt szolgálják; de a megfelelő időben új testtel fogunk rendelkezni – szellemivel, mennyeivel, mely minden féle képpen megfelel az új, isteni elmének.

Az „új teremtmény” **születése** a feltámadásban van (Kolossé 1: 18); és ennek az osztálynak a feltámadása első (vagy kiváló) feltámadásnak neveztetik. (Jelenések 20: 6) Meg kell említeni, hogy valójában a feltámadásig nem vagyunk szellemi lények, habár attól az időtől, ahogy a fiúvá fogadtatás szellemét kaptuk, annak számíttatunk (Róma 8: 23-25; Efézus 1: 13, 14; Róma 6: 10, 11). Amikor megszületünk tényleges szellemi lényekként, vagyis amikor megszületünk a Szellemtől, többé nem leszünk *hústesti* lények; mert „ami Szellemtől született, **szellem az.**” /János 3: 6/

Ezt a szellemi természetre való megszületést a feltámadásban épp oly biztosan meg kell előzze a Szellemtől való fogantatás a felszentelődéskor, mint ahogy az *hús*-testben való megszületést megelőzi a *hús*-testi fogantatás. Mindazok, akik testből születnek az első, földi, Ádám hasonlatosságára,

először az emberi test által fogantatnak; és némelyek **újra** fogantattak Isten Szellemétől, az igazság Igéje által, hogy a megfelelő időben megszülethessenek a Szellemtől mennyei hasonlatosságra az első feltámadásban: „És amint viseltük a földnek a képét, úgy fogjuk [**mi** – az Egyház] viselni a mennyeknek a képét is” – hacsak nem esünk el. (1 Korintus 15: 49; Zsidók 6: 6)

Habár a mennyei elhívás elfogadása és az iránti engedelmisségben való felszentelődésünk elhatározása egy bizonyos pillanatban történik, *viszont* minden gondolatot Isten akarátával összhangba hozni egy fokozatos munkát *jelent*; fokozatosan a menny felé irányítani azt, ami természetes módon a föld felé hajlik. Az Apostol ezt a folyamatot egy átalakulási munkának nevezi, mondván: „Ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem *alakuljatok át* /-KNV/ [mennyei természetre] elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.” (Róma 12: 2)

Megjegyzendő, hogy az Apostolnak e szavai nem a hitetlen világnak szólnak, hanem azoknak, akiket testvérekként ismer el, mint ahogy az előző vers mutatja: „Kérlek benneteket, **testvérek**, Isten irgalmasságára, hogy adjátok testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul.” /-KNV/

Általában azt hiszik, hogy Pál arról az átalakulásról beszélt, ami egy ember megtérésekor történik, vagyis amikor a bűntől az igazságosságához, a hitetlenségtől és az Istennel való ellenkezéstől az Öríranta való bizalomhoz tér. Valóban egy nagy változás az – **egy** átalakulás, de nem **az** az átalakulás, amelyre Pál itt hivatkozik. Az a jellemnek egy átalakulása; de Pál a természetnek egy átalakulására hivatkozik, amely a hívőknek az Evangéliumi korszak alatt, bizonyos feltételek mellett ígértetett, és ő a **hívőket** készítette arra, hogy teljesítsék azokat a feltételeket. Ha a **jellemnek** egy ilyen átalakulása még nem történt volna meg azokban, akikhez szólt, akkor nem nevezhette volna őket testvérekknek

– ráadásul olyan testvéreknek, akiknek van valami, amit „szent és Isten számára elfogadható” áldozatként felkínálhatnak; mert Isten csak azokat tekinti szenteknek és elfogadhatóknak, akik a megváltásba *vetett* hit által megigazultak. A **természet** átváltozása azoknál következik be, akik az Evangéliumi korszak alatt a megigazult emberi *természetüket* élő áldozatul mutatják be, úgy ahogy Jézus a tökéletes emberi természetét áldozatul bemutatta, lemondva egy jövődő, **emberi** lét minden jogáról és igényéről, valamint figyelmen kívül hagyva a jelenlegi emberi örömeket, kiváltságokat és jogokat, stb. is. Az első feláldozott dolog az emberi akarat; attól kezdve sem a saját akaratunk, sem más emberi akarat nem vezethet, hanem csak az isteni akarat. Az isteni akarat válik a mi akaratunkká, és az emberi akaratot nem sajátunkként, hanem máséként tartjuk számon, hogy legyen figyelmen kívül hagyva, és feláldozva. Az isteni akaratot elsajátítva elkezdünk isteni szempontból gondolkodni, mérlegelni és ítélni: Isten terve a mi tervünké válik, és Isten útjai a mi útjainkká. Senki sem tudja teljesen megérteni ezt az átváltozást, aki nem mutatta be jóhiszeműen önmagát áldozatként, és következőleg, ha azt nem tapasztalja meg. Előzőleg mindennek örülhettünk, ami valójában nem volt bűnös; mivel a világ és minden benne való jó dolog az ember örömére készült, az egyetlen nehézség abban állt, hogy legyőzzük bűnös hajlamainkat. De a felszenteltek, a megváltozottak, a bűn legyőzésére tett erőfeszítéseik mellett fel kell áldozzák a jelenlegi jó dolgokat és minden erejüket Isten szolgálatára kell szenteljék. Akik hűségesek a szolgálatban és az áldozatban, valóban naponta felismerik, hogy ez a világ nem az ő pihenőhelyük, és hogy itt nincs maradandó városuk. Szívük és reményük „az Isten népe számára *fenntartott* /KNV/ nyugalomhoz” tér. Viszont ez az áldott remény folyamatos áldozatra serkenti és ihleti őket.

Ekképpen, a felszentelődés által, az elme megújul, vagy átváltozik, és a vágyak, remények, meg a célok a megígért,

szellemi és láthatatlan dolgok felé kezdenek emelkedni, míg az emberi remények, stb. meghalnak. Azok, akik ily módon átalakulnak, vagyis a változás folyamatában vannak, Isten által fogant „új teremtményekként” és abban a mértékben az isteni természet részeseiként tekintetnek. Fontos megfigyelni ezen „új teremtmények” és a csak megigazult, hívó „testvérek” közötti különbséget. Azok, akik az utóbbi osztályhoz tartoznak, földből valók, földiek, és a bűnös vágyakon kívüli reményeik, törekvéseik, meg szándékaik olyanok, melyek teljességgel ki lesznek elégítve a minden dolgok, megígért helyreállításában. De azok, akik az előző osztályhoz tartoznak, nem e világból vannak éppen, mint ahogy Krisztus sem e világból való, és az ő reményeik a nem látott dolgokban összpontosulnak, ahol a Krisztus az Isten jobbján ül. A földi dicsőség kilátása, mely annyira elragadó a természetes ember számára, nem lesz már egy kielégítő osztályrész azok számára, akik e mennyei remények által fogantattak, akik látják a mennyei ígéretek dicsőségeit, és akik értékelik az isteni tervben, számukra kirendelt részt. Ez az új, isteni elme a záloga a mi örökségünknek: a teljes isteni természetnek – elmének és testnek. Némelyek egy kissé meg lehetnek lepődve az isteni test kifejezésen; de megmondatott, hogy Jézus most az Ő Atyja lényének képmása, hogy a győzedelmesek „**hasonlóak lesznek** Őhöz és meg *fogják* látni, amint **van**”. (1 János 3: 2) „Létezik természetes */lelki/* [emberi] test, és létezik szellemi test.” (1 Korintus 15: 44) Nem tudjuk elképzelni akár az isteni */mennyei/* Atyánkat, vagy Urunk Jézust, csupán egy test nélküli nagy elmeként. Az Ő testük dicsőséges szellemi test, habár nem jelentetett meg, hogy mennyire nagy a dicsőség, és nem is lesz addig, amíg mi is nem részesedünk az isteni természetből.

Míg ez az átváltozás az emberi **elméről** a szellemire egy fokozatos munka, az emberiből a szellemi **testté** nem fokozatosan változik át, hanem egy szempillantás alatt. (1 Kor. 15: 52) Most, ahogy Pál mondja, ez a kincsünk (az isteni elme) cserépedényekben van, de a megfelelő időben a kincs egy dicsőséges, hozzáillő edényben lesz – szellemi testben.

Láttuk, hogy az emberi természet a szelleminek hasonlatossága. (1 Mózes 5: 1) Például, Isten rendelkezik akarattal, hasonlóképpen az emberek és az angyalok is; Istennek van értelme és emlékezete, hasonlóan az Ő értelmes teremtményeinek is – angyaloknak és embereknek. Az elmebeli működések jellege mindenkinél azonos. Ugyanazokkal az adatokkal és azonos feltételek alatt e különböző természetű *lények* gondolkodásban ugyanarra a következtetésre juthatnak. Az isteni, angyali, és emberi természetek elmebeli képességei hasonlóságának ellenére, tudjuk, hogy mégis a szellemi természetnek ereje az emberiét meghaladja és felette áll – ezek az *eltérő* erők, úgy gondoljuk, nem az eltérő képességekből fakadnak, hanem az azonos értelmi képességek tágabb hatásköréből és az eltérő körülményekből, melyekben azok működnek. Az emberi természet egy tökéletes földi képe a szellemi természetnek, hasonló képességekkel rendelkezik, de azok földi hatáskörre vannak korlátozva, és csak annyi képessége, meg hajlandósága van az azt meghaladónak felismerésre, amennyit Isten megfelelőnek lát abból kinyilatkoztatni az ember javára és boldogulására.

Az isteni természet a legmagasabb rendű szellemi természet; és micsoda felmérhetetlen távolság van Isten és az Ő teremtményei között! Mi az isteni bölcsesség, hatalom és jóság dicsőségének csak futó felvillanásainak felfogására vagyunk képesek, míg Ő hatalmas munkájának körképszerű látványában részesít bennünket; viszont fel tudjuk mérni, és meg tudjuk érteni az emberi tökéletesség dicsőségét.

E gondolatokat világosan felfogva, képesek vagyunk értékelni azt, hogy miképpen valósul meg az emberi természetről szellemi természetre való átalakulás, mégpedig, ugyanazon értelmi erőknek magasabb körülmények közé *történő* átvitele által. Amikor mennyei testbe öltözünk, olyan mennyei erőkkel fogunk rendelkezni, amelyek ahhoz a dicsőséges testhez tartoznak, valamint az ahhoz tartozó, tág gondolkodással és *hatáskörrel*.

Az elme megváltozása, vagy átváltozása, földiről mennyekre, amelyet a felszenteltek már itt tapasztalnak, a természet átváltozásának kezdetét képezi. Ez nem az agynak egy átváltozása, nincs semmi csoda a megváltozott működésében, hanem az elme akarata és hajlama változik meg. Az akaratunk és érzelmeink jelentik egyéniségünket; tehát, amikor akaratunk és érzelmeink ekképpen megváltoznak, akkor mi átváltozunk, és ténylegesen mennyei természethez tartozókként számíttatunk. Igaz, hogy ez egy nagyon kicsiny kezdet, de egy fogamzás, ahogyan ezt nevezik, mindig egy kicsiny kezdet, mégis ez a befejezett munkának záloga, vagy biztosítéka. Efézus 1: 13, 14

Némelyek azt kérdezték, hogy miként fogjuk önmagunkat felismerni, ha elváltozunk? Miképpen fogjuk tudni, hogy ugyanazon lények vagyunk, akik éltek, szenvedtek és feláldozták magukat, hogy részesülhessenek ebből a dicsőségből? **Mi** ugyanazon tudatos lények leszünk? Teljesen biztos, hogy igen. Ha **mi** Krisztussal meghaltunk, akkor **mi** Ővele együtt fogunk élni. (Róma 6: 8) A mi emberi testünkben naponta bekövetkező változásnak nem az a következménye, hogy elfelejtjük a múltat, vagy elveszítjük egyéniségünket*. E gondolatok segíthetnek megérteni azt is, hogy amikor a Fiú szellemiről emberi állapotokra – emberi természetre és annak földi korlátai közé – változott át, akkor ember volt. Habár Ő mindkét esetben ugyanaz a lény volt, az első körülmények között szellemi lény volt, míg a másodikban emberi; ugyanis a

* A mi emberi testünk folyamatosan változik. A tudomány kijelenti, hogy minden hét év alatt teljesen kicserélődnek atomjaink. Ekképpen az emberi testünkről szellemire való, megígért átváltozás nem fogja megsemmisíteni emlékezetünket és egyéniségünket, hanem megnöveli erejét és hatáskörüket. Ugyanaz az isteni elme, amely most a miénk, ugyanavval az emlékezettel, ugyanolyan gondolkodási képességekkel, stb., képességekben kiterjed mérhetetlen magasságokba és mélységekbe, az új, szellemi testével összhangban; az emlékezetünk végigvezet életpályánkon a legkorábbi gyermekkortól, és képesek leszünk teljesen felismerni, *egymással* szembeállítva, áldozatunknak dicsőséges jutalmát. Ez viszont nem volna lehetséges, ha az emberi *természet* nem lenne a szelleminek egy **képe**.

két természet különböző és elválasztott, mégis az egyik a másiknak hasonlatossága. Következésképpen, azonos értelmi képességek (emlékezet, stb.) közösek lévén mindkettőnél, Jézus tudatában lehetett előző dicsőségének, amellyel emberré válása előtt rendelkezett, de amivel nem rendelkezett, amikor emberré lett, ahogy az Ő szava igazolja: „Dicsőíts meg, Atyám, Önmagadnál azzal a dicsóséggel, amely az enyém **volt** Tenálad, mielőtt még a világ lett” (János 17: 5) – a szellemi természet dicsóságával. E könyörgése felettébb meghallgattatott az Ő jelenlegi felmagasztalásában a szellemi lények legmagasabb létformájára, az isteni természetre.

Ismét Pál szavaira hivatkozva megjegyezzük, hogy ő nem azt mondja: ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változtatok el az isteni hasonlatosságra; inkább az mondja, hogy: „Ne **legyetek** a világhoz szabva, hanem **legyetek** átalakulva...” /Róma 12:2 – különbség inkább angol nyelven érzékelhető – f.m./.

Ez jól van kifejezve, mert mi nem magunkat szabjuk vagy változtatjuk át, hanem vagy annak vetjük alá magunkat, hogy a világhoz legyünk szabva a világi befolyások által, a minket körülvevő világ szelleme által, vagy az Isten akaratának vetjük alá magunkat, a szent akaratnak, Szellemnek, hogy legyünk átváltoztatva az Isten Igéjén keresztül gyakorolt mennyei befolyás által. Ti, felszenteltek, melyik befolyásnak vagytok alávetve? Az átalakító befolyások a jelenlegi áldozatra és szenvedésre vezetnek, de a vég dicsőséges. Ha ezek alatt az átalakító befolyások alatt fejlődtek, naponta *megértitek*, hogy mi az Istennek jó, elfogadható és tökéletes akarata.

Azok, akik mindenüket az áldozati oltárra tették, tartsák észben folyamatosan, hogy habár Isten Igéje tartalmaz földi és mennyei ígéreteket egyaránt, de csak az utóbbiak a mieink. A mi kincsünk a mennyekben van: folyamatosan ott legyen szívünk. A mi elhívásunk nem csak szellemi természetre van, hanem a szelleminek legmagasabb formájára, az isteni természetre – *ami* „annyival kiválóbb az angyalokénál”. (2 Péter 1: 4; Zsidók 1: 4) Ez a mennyei elhívás az Evangéliumi korszakra korlátozódik: soha azelőtt nem volt, és annak végén

meg fog szűnni. Egy bizonyos, bár tökéletlenül felfogott földi hívás adatott a mennyei előtt, és megmondatott, hogy az Evangéliumi korszak után az folytatódni fog. Élet [azoknak, akik emberi lényekként helyreállítatnak] és halhatatlanság [az a jutalom, amely után Krisztus teste fut] egyaránt világosságra hozatott e korszak alatt. (2 Timóteus 1: 10) Az emberi és a szellemi természetek tökéletességükben egyaránt dicsőségesek lesznek, bár különbözőek és különállóak. Isten befejezett munkája dicsőségének nem jelentéktelen vonása lesz a minden élőnek és élettelen dolgoknak szép változatosságában is fennálló csodálatos összhang – összhang egymással és Istennel.